

Lezingverslagen

Vogelwachter op Rottumeroog door Johan Prins woensdag 16 november 2005

Twaalf leden (2,7 procent van het bestand), onder wie één van onder de dertig, wisten het Poortershoes te vinden voor een avondje verslag-uit-de-eerste-hand van een verblijf op een onbewoond eiland. Na te zijn voorgesteld door Aaldrik Pot (er waren geen leden van het bestuur aanwezig) nam Johan het woord. Het werd een aanstekelijk en gedegen verhaal over de werkzaamheden die de door SBB aangestelde vogelwachters moeten uitvoeren. Stokken zetten voor rastering, broedvogels karteren, laagvliegende vliegmachines rapporteren, (nacht)vinders inventariseren, zeetrek tellen, toeristen van het eiland weren, verla-

ten zeehondjes rustig laten liggen: dit is slechts een greep uit de vele klussen die de wachters gedurende het lange seizoen moeten opknappen. Johan bleek een boeiend verteller die met behulp van lichtbeelden de diverse onderwerpen serieus aan de orde stelde. Er was volop gelegenheid tot het stellen van vragen en in de pauze kon er weer genoten worden van de betaalbare koffie en de prettig geprijsde, vers getapte biertjes. Waarom komen er toch steeds minder mensen op de lezingen af?

Jan Alexx de Roos

Tellen in Iran door Jaap Schelvis, 14 december 2005

Tja, PowerPoint ... een mooi medium, als het werkt. Tot mijn verbazing kregen de verzamelde technici die avond in het Poortershoes de plaatjes na 55 geagiteerde minuten toch nog op het scherm. Dat had ik in de voorgaande zes presentaties vier keer anders meegeemaakt!

Het kleine bovenzaaltje was redelijk gevuld - ik denk dat er zo'n 16 leden op de aankondiging van Jaaps fotoverslag hadden gereageerd - en deze keer was ook een lid van het bestuur aanwezig. Toch mooi, want nu hadden we tenminste iemand om aan te kondigen dat de situatie zorgelijk was. Gelukkig kwam het allemaal nog goed, met de pauze al voor het begin! Weer eens wat anders.

Ook de lezing - noodgedwongen nogal vlot, want Avifauna komt altijd bijeen in zalen die vroeg sluiten - was eens wat anders. Geen af-

gelebbard land of uitgekauwd onderwerp, maar het tellen van watervogels (en wat niet al) in het relatief onbekende Iran.

Het eerste deel van zijn verblijf telde Jaap op uitnodiging van het Iraanse ministerie van Milieu watervogels in beschermde gebieden in het noorden van dit grote land. Tot zijn opluchting bleef het aantal Meerkoeten in de winter van 2005 steken op 50.000 en werd het miljoen van het jaar daarvoor niet gehaald. In dit verband moet worden vermeld dat gebieden Meerkoet met granaatappelsaus niet echt lekker is. De foto's van Jaap toonden landschappen, drie soorten zeldzame zoogdieren, veel mannen in witte laarsjes en diverse vogelsoorten, waaronder heel veel flamingo's, twee soorten pelikanen en twee van de laatste vijf Siberische Kraanvogels van de westelijk populatie. Het tweede deel van de lezing ging over een kort verblijf in het zuiden, waar een

exotischer fauna werd waargenomen dan in het relatief Europese noorden.

Jaap Schelvis is een boeiend en zeer deskundig verteller, die met prachtige humor zijn

verhaal doet en wat mij betreft mag hij van zijn volgende verblijf in Iran, als dat doorgaat, nog eens rustig verslag komen doen.

Jan Alex de Roos

Woensdag 14 februari: Grote Meeuwen door Rudy Offereins

Bijna vijftig mensen waren op de meeuwenlezing van Rudy afgekomen en het zolderzaaltje aan de Oosterweg zat dan ook afgeladen vol. Rudy stak meteen van wal. Voor de pauze kwamen de verschillende soorten zilvermeeuwen aan bod, afgewisseld met een enkel plaatje van Kleine en Grote Mantelmeeuwen en enkele burgemeesters. Na de pauze kwam Rudy to the point met Pontische Meeuw en Geelpootmeeuw.

Zilvermeeuw, Pontische Meeuw en Geelpootmeeuw zijn lastig van elkaar te onderscheiden, want deze meeuwen zijn zeer variabel. Ze hebben vier tot vijf kleden voor ze volwassen zijn. Zo hebben ze een zomer- en een winterkleed en mannetje en vrouwtje zijn soms verschillend van grootte. Soms moet je je erbij neerleggen dat je er gewoon niet uit komt.

Door de rui, waar ze altijd mee bezig lijken te zijn, veranderen de kleden van vooral de onvolwassen meeuwen voortdurend. Toch is het voor de determinatie allereerst van belang de

leeftijd te bepalen. De eindband op de staart is hiervoor een goede indicatie. Dan zijn er de zogenaamde pointers, zoals Rudy ze noemde. De pointers zijn te vergelijken met de streepjes in het vogelboek die op de karakteristieke kenmerken wijzen. Alleen zijn bij meeuwen deze streepjes stippellijnen die alleen samen het juiste beeld geven. Een of twee streepjes zijn niet genoeg.

Na een uur naar wiggen, vlaggen, eindbanden en snavels te hebben gekeken, begon het me te duizelen en de vuilnisbelten waarop de meeste meeuwen op de dia's te zien waren, begon ik op het laatst in het warme zolderzaaltje te ruiken. Toen Rudy na een boeiende en informatieve avond zijn laatste dia van een meeuw in vlucht liet zien, had ik dan ook geen idee waar ik nu weer naar zat te kijken ... en dat kon ook niet want deze soort was nog niet behandeld: het was een wenssoort van Rudy, de Reuzenzwartkopmeeuw!

Aart van der Spoel

